

СЛЪНЦЕТО И ДЪЖДА

Единъ день Слънцето и Дъжда се срѣщнали, заприказвали се, и отъ дума на дума взели, че се скарали. Намръщило се Слънцето, разфучало се и казало на Дъжда:

— Ти, Дъждо, все много знаешъ, все много приказвашъ. Мислишъ, че само ти много трѣбвашъ на хората, и безъ тебе никой не може да живѣе на тоя свѣтъ!

— Че нѣмамъ ли право, — отговорилъ ядосано Дъжда. Я погледни, очитѣ на всички хора долу на земята сж обърнати къмъ мене. Безъ мене е немислимъ никакъвъ животъ. Азъ утолявамъ жаждата на хората, пълня моретата и рѣкитѣ съ вода, подкрепямъ растенията и дърветата и съ моитѣ прохладни струи подържамъ тѣлата на хората чисти и здрави. Безъ мене никой не може да живѣе. Не виждашъ ли, какъ хората се молятъ за една капка дъждецъ само и колко много се радватъ, когато слѣза на земята да напоя нивитѣ имъ?

Слънцето се помъчило да продума, но Дъжда го прекъсналъ и продължилъ още по-гнѣвно:

— А ти, за какво си? Цѣлъ день грѣешъ, потишъ хората и моришъ мало и голѣмо.

Дъжда спрѣлъ да говори и тръгналъ да си отива. Слънцето го догонило и му викнало:

— Тѣй мислишъ ти, ами азъ? Че безъ мене може ли да има животъ? Живота на хората го давамъ азъ. Азъ пращамъ на пролѣтъ хубавитѣ слънчеви дни, азъ съгрѣвамъ измръзналитѣ тѣла, азъ подкрепямъ растенията и животнитѣ. Безъ мене животътъ ще се свърши веднага. Съ моитѣ топли лъчи азъ дарявамъ здраве и сила на всички хора по земята. Безъ мене всички ще бждатъ слаби и хилави.

— Тѣй мислишъ ти, — отвърналъ Дъжда — тогава слушай, ще слѣземъ на земята и ще питаме хората. Тѣ ще ни кажатъ най-вѣрно, кой върши по-голѣма работа отъ двама ни.

Речено — сторено.

Тръгнали Слънцето и Дъжда, слѣзли на земята, вървѣли день и нощъ, спрѣли при единъ керимидчия и го запитали: